

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
крім днів по
недільях і святках.

БУЖОВИНА

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Передплата
10 зр.

Важна хвиля.

Заповіджена спільна нарада чесько-німецька не відбула ся задля відмови німецьких Німців. Зараз опісля зійшли ся всі міністри на нараду, на котрій обговорено всесторонню політичну ситуацію. В середу поїхав президент міністрів гр. Бадені до Ішля на аудієнцію, щоби цісареві здати справу з внутрішнього положення в Австрії; в п'ятницю повернув він назад до Відня. На другий тиждень приїде цісар до Відня, відки по короткій перерві поїде на маневри на Мораві. Короткий побут цісаря у Відні визискає міністерство так, що відбуде ся нарада міністрів під проводом цісаря, на котрій буде остаточно рішена криза.

Яка буде розвязка сеї кризи, про се можна тепер хіба здогадувати ся, однак чеська праса устоєє за тим, щоби наступила реконструкція міністерства в той спосіб, як ми то вчера донесли. Говорять також, що міністер краювої оборони гр. Вельзергаймб хоче вже раз піти в пенсію, а его місце мав би — на жадане Чехів — заняти теперішній міністер залізниць генерал Гуттенберг.

В середу на другий тиждень зійде ся ексекутивний комітет парламентарної більшости на нараду. Правительство постановило взяти участь в тій нараді і виступити з конкретними внесеннями. Безперечно прислужить ся та нарада для прояснення політичної ситуації, а не виключена також

можливість, що постановлять іменоване чеського міністра без теки, котрим мав би стати чеський посол кн. Фридрих Шварценберг. Надіють ся, що між правительством а парламентарною більшостию прийде до порозуміння. Але коли-б і то ні і міністерство подало-б ся в димісію, то імовірно цісар би єї знов не прийняв, — як минувшої осені — бо се була би капітуляція перед одним політичним сторожництвом, котре становить меншість в парламенті.

Німці однак сподівають ся із сутичів, в які загнали ся, видобути ся иньшим способом. Reich. Ztg. подає в статі, надісланій з Відня, такі вигляди на близшу і дальшу будучину. Дневник сей спекулює на те, що Поляки не видержать. Мимо заповучень гр. Дідушицького, даних д-ру Страньскому, не припаде до вподоби польському колу та автономічна більшість, якої вимагають Чехи. П. Яворекій скликав парламентарну комісію лише тому, позаяк не дасть ся дальше відпочити ясне спецізоване відношення поміж партиями більшости. „На тих нарадах відбуде ся неперечно діверсія міністерства в право і довершить ся пожертвованем Гавча і Гляйсхаха реконструкція більшости правительственной разом з кабінетом. Очевидно упадуть оба міністри не яко „німецькі“ заступники, а яко „вороги Чехів і Поляків,“ перший за цешиньску гімназію, другий за непіреведене язикових розпоряджень. Рада державна буде скликана 20-го вересня, а сесія чеського сойму вже не відбуде ся. Але з виключенем сих двох міністрів змінило ся внутрішньо-парламентарне положення остіль-

ко, що міністерство гр. Баденіого придумало иньші способи для парламенту. Рада державна не буде систована, лише розвязана, а правительство думає дальше правити цісарескими розпорядженнями, як довго лише можна.“ Трудно повірити сим послідним словам Reich. Ztg., бо на таке правління не згодять ся ні Чехи, ні Словінці, ні німецькі клерикали.

Про дальші пляни правительства доносить праска Politik таке: Не помилимо ся, коли скажемо, що правительство хотіло би парламент повернути до праці. Правительство виступить на нараді ексекутивного комітету парламентарної більшости з конкретними внесеннями і буде просити о єї поміч. Коли-б наступила згода що-до зарадчих средств, то рада державна зійде ся в другій половині вересня. Спільні наради ексекутивного комітету з правительством підуть на випадок згоди ще дальше і треба буде застановити ся над тим, що діяти, коли-б згадані средства не зломилі обструкції. Однак переговори правительства з більшостию парламентарною мусіли-б скоро наступити, бо ситуація вимагає як найскоршого рішення. На питанні, чи мав би евентуально в склад реконструованого міністерства увійти голова молодоческого клубу пос. Кайцль, відповідає Politik дипломатично, що его здоровле тепер не як найліпше і тому не виключена можливість, що п. Кайцль через довший час буде мусів шанувати ся і не буде брати уділу в керманю чеською політикою. Однак з другої знов сторони запевняють, що п. Кайцль вилічив ся вже і за кілька днів приїде до Відня.

ЄЇ ПОВІСТЬ.

НОВЕЛЯ.

Написала
ЕВГЕНІЯ ЯРОШИНЬСКА.

(Дальше.)

Обое наречені розмовляли весело, забувши про час. Підчас бесіди сказала Малина до свого судженого:

— Знаєш любий, я не раз мислила, що ти любиш Галя.

Роман страє ся цілий.

— Чому се ти, мое серденько, так думала?

— Чому? Я се й сама не знаю, але ви обое такі розумні, так завше розмовляли-сьте з собою і, і — —

— І що-ж?

— Я вже не знаю що, ти мене цілком з толку звів не питай ся мене більше про се. — І поклавши єму руки на плечі, сказала усміхаючись:

— Бо я така щаслива, така дуже щаслива.

Вкінці подумали, чому то Галя не входить до кімнати. Пішли шукати єї. Вона стояла в кухні і помагала варити обід, на котрий запрошено нареченого. — — —

Здавалось, що Галя, увидівши конечність, запауувала над собою, придавила в собі свою любов. Вона ходила, як давно, коло хатного господарства, читала, шила і не жалувалась нікому. До наречених усміхалась, провадила з батьком поважні розмови, здавалось, що вона чуюсь цілком задоволеною, але Романови бачилось все, що вона робить те механічно, що бракує їй до всього одушевленя, що ходить мов тіло без душі. З єї лица не зникала блідота, видко було, що нездужала, часами притискала руку до грудий, гей би чула там великий біль, але коли побачила, що очі присутних звернені на неї, усміхалась весело. Сей усміх колов Романа в серце, затроював его щасте. Він просив, щоби з весілем не відтягались. Галя на се радо пристала і спішилась так з приготуваннями до сего діла, що Малина раз на-ців зла сказала: — Ти так пилуєш ся, гей биєш не могла вже дочекатись, аби мене позбутись. — Галя збула єї єї слова якимсь веселим жартом.

Весіле відбулось тихо. Як молодята забрали ся вже до свого нового мешканя, Галя вступила в тоту кімнату, в котрій до тепер разом з сестрою перебували, склала руки і сказала: — Аж тепер все скінчило ся. — — —

Малина стояла серед кімнати та дивилась на якусь матерію, котрою хотіла меблі в новім помешканю обивати, Романа не було дома, тож тепер мала час вибирати. Нараз вбігла батькова наймичка з сумною звісткою, що панна в ночі

дуже захорувала. Молода жінка збрала ся скоро і з плачем побігла до помешканя батька. Той стрітив єї на порозі першої кімнати.

— На милість Богу, що сталося з Галею? Вона хора? — Малина тряслась мов у лихорадці.

— Вона дістала вибух крові; вона вже пропала, — голосив нещасливий батько.

— Як, коли?

— Вчора вечером була незвичайно бліда; я питавсь, чому так зле виглядає, а вона відповіла, що з умученя. Сьогодні рано була весела й говірлива; ми поснідали обое, нараз вона каже, що єї щось в грудех заболіло. Дивлю ся на неї, а вона біла як полотно. „Йди, зараз положись,“ кажу до неї. Вона встала, заточилась, а з уст як бухне кров раз, другий, третий. Я настрашив ся, поніє єї на ліжко, післяв вперед по лікаря, а потім по тебе. Йди, там є лікар коло неї, лиш прошу тебе, будь спокійна, щобиєш єї ще гірше не зіритувала.

Малина приближила ся до хорої; тота лежала як мертва. Вхопивши єї за руки, почувла молода жінка, що вони були зимні мов лід. Галя отворила очі, пізнала сестру й усміхнулась до неї.

— Добре, щось прийшла; мені дуже зле, не покидай батька, потішай его, може мені легше стане. — — —

Лікар наказав їй дальше говорити, кажучи,

Ціла австрійська праса переповнена тепер радами, як би вийти правительству з сега трудною положення. Німецька праса жадає уступлення міністерства, хоч не можна надіятися, щоби яке небудь слідуюче міністерство могло відкликати язикові розпорядження, котрі видано за згодою цісаря. Півурядовий Fremdenblatt н. пр. знов констатує, що тепер отвіраєся неясна і невесела будучність, але потішаєся тим, що держава вже показала ся сильнішою, як змаганя партійні. Одвічальність за те, що буде, спихає на німецьких проводирів.

Положене гр. Баденіого справді невідраднее, бо він поставлений перед альтернативу, аби стати за одно з парламентарною більшістю і керувати державою без Німців, до котрих він досі без успіху залицяв ся; або він мусить уступити. Для него се важна хвиля, але не менше важна она й для австрійських Славян, що вижидають від парламентарної більшости поліпшення своєї долі.

НАЙНОВІЙШИ БРІХНІ „ВУК. POST“.

Орган Мустанів, котрого одною з найголовніших задач є оклеветанє Русинів, кинув сега тижня знов дві бомби, що мали розгромити невідгідних збанкротованому дідичови й політикуви Никольцови народівців. Бомби цукли, а болото, якими були наповнені, обрискало лише тих, що їх наповнили і кинули; їм се справді нічо, бо вони й так привикли, неначе відома звіррина, валятася в болоті, а тим більше підчає теперішньої спеки. Ми-б і не звертали на се звичайне з'явище нечистої уваги, наколи-б ми не мали супроти руского учительства обовязок, подати до его відомости, що такого набрехала знов Bukovina Post ніби то в обороні учительства, котре той сам Мустан рад би заморити голодом.

Ото німецький орган наших кацанів написав, що інсп. Попович виступав на конференції учительській у Вижниці проти німецької мови, наколи він лиш жадав від учителів-Русинів, щоби вправлялись також і в рускій мові, але розуміє ся не в язичю, якого-б задля спійнування просвіти руского народу желав собі покро-

катель наших кацанів. Далі бреше Buk. Post, що інсп. Попович у Вижниці і Кіцмани одного учителя, аби приступали до „Нар. Дому“. Buk. Post очевидно думає, що кожний визискує своє становище для різних впливів, як єї патрон, і сьміє бризкати учительству рускому в очи, що воно не має почуття національного, а робить все тільки з примусу.

Сказано нам, що наші учителі, головно-ж ті, що приступили до „Народного Дому“, дадуть „Buk. Post“ належиту відправу, тому обмежаємось на сконстатованю факту, що інсп. Попович не завзивав ніколи ні одного учителя до складок ба навіть не був присутним і не приймав ніякої складки. За складку учителів-Волохів, котра відбулась тогді на конференції в Радівцях на бурсу волоську, не напала „Buk. Post“ на інсп. Маєрана; бо то було на цілі румунізиторскі, за те кидаєсь мов остекла на інсп. Поповича, Стратичука, ба й Туркевича; бо, бачите, баронові Никольцови страх який жалъ за руским грошем, що не йде на передплату его або хоч кацалекского памфлету, а на рускі цілі. На остаток бреше „Buk. Post“, що інсп. Попович спонукав і препоручав на конференції у Вижниці і в Кіцмани усунене „Buk. päd. Blätter“, наколи кожний участник і протокол конференції може посвідчити, що п. П. навіть не був присутним підчас дебати над сею справою та що єї піднесло тов. „Lehrerbund“, в котрім п. П. не заідає; ба що навіть пов. рада шкільна в Сучаві (!) ще тогді виступила проти примусу передплати сеї газети. Сега іменю й жадає ціле учительство незалежне від п. Ієонескула, щоби, як сама „Buk. Post“ пише, вартість газети рішала за себе, а не накидувано учителям голову „B. päd. Blätter“, спільуючи до передплати сеї газети, що служить єдино піддержуваню впливу Ієонескула, а матеріальної заемоги єї видавця п. Воти. — Отсе змієт антируских бомб Мустанів, кинених его Мордком... Lügen Sie weiter, Herr Steekl: Ihnen macht es Freude, uns schadet es nicht.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 28. серпня 1897.

Рускій концерт в Чернівцях. По улицах міста відійють ся вже великі барвні плакати, котрі оголошують концерт руских академиків на день 2-го вересня в музичній салі черновецькій. — Приготовляючий комітет рішив, що треба всім тим Русинам і прихильни-

кам Русинів, котрі мешкають на провінції і не суть передплатниками нашої газети, отже і не можуть поінформувати ся про руский концерт, — що тих людей конче треба повідомити о всім листовно. Для того розіслав вже комітет тим людям особні запрошеня. Черновецькі горожани і передплатники нашої газети не дістануть таких запрошень, бо все знають докладно з плакатів, взглядно з Буковини. — На запитанє з різних сторін мусимо ще додати, що спільна вечера, котра має відбутися по концерті в готелю Central, не є офіціальною, отже і пані не потребують приходити в строях вечеркових, а цілком по домашньому.

Архикнязь Райнер, головний командант австрійської краєвої оборони, приїхав вчера вечером до Чернівців на інспекцію бук. краєвої оборони. Архикнязь відіде завтра, в неділю, назад до Відня.

Іменованя. Надзвичайний професор німецького права на черновецькій університеті д-р Альфред Гальбан і надзвичайний професор зоології в Градци Зелінка іменовані звичайними професорами на черновецькій університеті. — Суплент при гр. пр. реальній школі Віктор Олійський іменований головним учителем при учительській семінарії в Чернівцях.

Здоровле Є. Е. кардинала Сембратовича погіршило ся настільки, що львівська архиепископска капітула видала до свого духовенства обіжнич, в котрім взиває ся до молитов і служб Божих за здоровле кардинала.

Непошанованє руских сьвят. Gaz. Polska доносить, що Мордко Корн, властитель дібр у Беренчанці, в торжественне сьвято руске дня 18 с. м. віз дерево 15 фортальсками мимо уставив о сьвяченю неділь і сьвят, котрої п. к. правительство повинно перестерігати. Се вже екрайна недбалість наших властей, що не уміють здержати такої обиди нашого сьвята, на котре припадають ще й уродини нашого цісаря. Вільно щось такого допустити ся braciom mojżeszowego wuznania в Галичині, бо там власти польскі не узнають „шизматичних сьвят“, але у нас цей же такий поступок повинен бутц примірно укараний. Повинен, та чи відважить ся наше правительство на таке, коли навіть п. к. військові власти ігнорують систематично рускі сьвята. На різних засіданях ради державної міністер гр. Вельзерегаймб хвалив ся, що у війську дають волякам нагоду бувати в церкві і віддати хвалу Богови. На словах се дуже гарно, лише що ті слова не мають в практиці жадного значіння. От вчера, в урочисте сьвято Успенія Пр. Богородиці, де в Чернівцях відбуває ся відпуст, краєва оборона виماشувала на вирави! А буковинь-

що вона потребує цілковитого спокою. Записавши якась там лікарство, вийшов до батька.

— Що-ж, любий приятелю? — Оба були щирими другами, а тепер прийшло ся лікарєви засмутити свого старого товариша.

— Пукла одна жилка, що само собою не є жадною небезпечністю, коли-б лиш лишило ся при сїм однім нападі; але я бою ся, що вибух повторить ся, а тоді... — лікар повів рукою по очах, гей би ему там щось залетіло, й з співчутєм глядів на бідного батька.

— З чого се могло прийти? — питав той.

— Хто се знає? Слабість могла вже давно закорініти ся, а могла й недавно наступити, в наслідок якої гризоти, сильного потрясеня нервів, цілого організму. Причину таких з'явиск не можна ніколи з певністю надати. Тут наше знанє не вистарчає, тут ми лихови не годні запобігти.

— То нема ніякого ратунку?

Если напад повторить ся, то ні; але не тратьмо надії.

Але надія не сповнилась, бо вибух повторив ся. Галя, що по зимних обкладах та ледових пігулках чулає трохи ліпше, почала в ночі скаргитись на страшний біль голови, на тишенє в грудех і з боязнию говорила, що напад повторить ся. Над ранком знов струя крови полила з єї уст, і вона стратила притомність. Надармо трудивсь лікар коло неї, надармо пла-

кали батько з Малиною. За кілька годин перестала Галя жити.

Розпика батька та сестри була страшна. Батько не довірав, щоби вона вже не мала тривати; Малина умлівала над мертвою. Роман намагав ся потішати єї, але его слова нічого не помагали. Він гей віщував, що Галя в гріб загнула, та не сьмів собі того сказати, не хотів того припустити. По похороні перенї ся батько до молодшої доньки, щоби не сидів одинокому в осиротілім домі, в котрім ще недавно лунав сьміх та сьмів веселих дівчат. Романа просив, щоби займив ся продажию его меблів та впорядкованєм книжок і деяких паперів. Через цілий попуздень сидів Роман в пустім помешканю, складаючи книжки, листи і папері. Наконєць ввійшов в комнату, де пересиджували обі сестри. Тут стояли на столику книжки, котрі Галя в посліднє читала. Твори Федьковича, що він йй раз принїс був, були розложені. Роман подивив ся і побачив, що се було на тім місці, де знаходилась поезия „До Неї“. Стрічки

А як знайдеш, як ся ймеш вінчати,

Прийди собі на мій гріб барвінку нарвати“ були олівцем підкріслені. Романови стало ніяково, він отворив шуфлядку від столика і побачив там чвертки дрібно записаного паперу. Письмо було Галине. Чудовий запах фїялок розходивсь від того паперу, на котрім спочивали тепер очи Романа.

На верху було написано:

„Моя повість.“

2. лютого. Нині став ся важний переворот в моїм житю, тож хочу зазначити все, що тепер зі мною буде дїятись. Буду писати мою повість.

Ніколи не могла я припустити, щоби котрий з мужчин міг в моїй душі споводувати такий переворот, який тепер зайшов. А однак так сталося; сталося і не відстанєсь. Нині пізнала я того, котрому ціла моя душа, ціле мое єство віддалось на волю й неволю. Мені здає ся, що я так, як той подорожний, що заблудить в пуци, йде за мигаючим навперед себе сьвітлом все дальше та дальше, доки не впаде в пропасть, — мушу йти за моїм чувством, не зважаючи на нічо, бо й воно є таким сьвітлом, котре засьвітло в моїй душі, що жила до тепер гей в темряві.

Я сиділа з сестрою в кімнаті, як хтось задукав і ввійшов — він. Представивсь яко доктор Роман Малецький, син старого батькового приятеля. Він задумував отворити в нашім місточку адвокатску канцелярню і прийшов порадитись батька в сїм дїлі. Малина пішла закликати батька, а він почав зі мною розмовляти. Я говорила мало, бо приємно було мені слухати его мягкого, рівного голосу. Батько запросив его на обід; він перебув з нами цілий день і моя судьба сповнилась. Нове чувство на-пів розкішне, на-пів болїсне наповняє мою грудь. Я тремчу на спомин его милих слів, на спомин его сердечного погляду, яким він зі мною прощав ся.

18. лютого. Я знов бачила его. Прийшлам

ске військо взагалі складає ся в переважній частині з Русинів і Волохів. Та проте кожде найменше латинське святю празнує ся у війську відпочинком, а рускі святю вільно зневажати? Що-ж подумав собі вояк о таких властях і наставниках? Як довго прийде ся ще напам'ятувати військові власти, щоби они вже раз привикли до пошанування руских свят? І такє безправе діє ся саме в день, коли прийхав на інспекцію краєвої оборони єї головний начальник архикнязь Райнер! Quousque tandem?

Про концерт взірцевого хору академиків в Калуші пишуть: Скрізь по всіх містах громадають ся люди численно на концерти наших співаків та заграють ся і одушевляють ся їх піснею. А вже нігде так не взяла ціла Русь, як з інтелігенції, так і міщанство та селянство, таку численну участь в концерті, як в Калуші. Вже через ціле пополудне 23-ого с. м. спішили селяни возами до Калуші на концерт, немов на найбільше віче. Наз'їздило ся звиж 300 наших честних господарів-патріотів з цілою Калушіни. Громадно прибули: із Завадки, з Болехова, зі Збори, Верхні, з Чертежа, Бабина, Мишлова, зі Станкової, з Угринова, Підмихайля, Кропивника, з Мостич, Підгірок, з Хотіня, з Вістови, з місточка Войнилова і т. д. А всі по святоточному гарно повбирані, а всі виглядали поважно, радісно та свобідно, аж душа радувала ся! На жаль, не могли всі бути в сали концертній, бо ц. к. староство приказало не впустити на салю більше, як 140 людей, а то: 100 на крісла, а 40 на партер, отже прочі мусіли містити ся по коридорах та на улиці і з-відтам любовати ся тим духовим шром, який устроїли тут козаки-співаків. Ав сали на концерт ціле товариство — немов найкрасша китиця цвіток. Калускі панночки виступили в гарних народних строях — під пару співаків-запорожцям. В той спосіб доповняли они хорому цілість. Се був справді щиро-руський бенкет духовний, а при товариських забавах продавив ся незаметно геть по-за північ. Честь калускій громаді рускій! Серед тої патріотичної Русі калускій чоловік мусить віджити і покритись духом. Для таких людей мило і варто потрудити ся: Академічний хор вивіз із Калуші як найкрасні спомни.

„На kresach,“ так називають Поляки ті околиці, де їх збере ся десяток або два, і уважають той край уже своєю власністю, котра має колиє увійти в склад будучого обсягу будучої корони польської. І нашу Буковину уважають они „окрайною“ польської держави на шовіністичній мані патріотиків польських та вимагають для себе тут такого становища, до якого не мають зовсім права. Перед веде у тій шовіністичній роботі тутешна Gazeta Polska. Знамі нашим чи-

нині рано з міста і засталам его в комнати в розмові з Малиною. Мене щось гей в серце вкололо, як побачилам гарне, усміхнене лице Малини, звернене до него. Перший раз в моім життю почувалам щось немов заздриєть до моєї гарної сестри. Перший раз завидувалам їй тої принади, яка лише молоденьке личко красить. Я подала ему руку і коли спостереглам его погляд, звернений на мене, забула за все. Знов заволділо мною те сильне, зворушаюче чувство, якого я дізнала, коли побачилам его в перве. Я віщую, він буде моем раєм, або неклем...

5. марта. Ми вже познакомились на добре. Ходимо разом на прохід, читаємо; він приносить мені різні книжки, каже, котрі вперед читати, потім розмавляємо про їх зміст. Я така щаслива в его присутности, що забуваю всі ті години, повні сердечної музи, які перебуваю, коли его нема. Тоді не знаю, що робити, надіюсь і раюю, розпачаю і плачу. Чи-ж не ємнішна я з тими моїми надіями, сподами, очікуваннями? Він приніє мені поезії Федьковича; що-ж коли вони мені тепер не до вподоби, там так повно суму, жалю, песімізму, горя, а моя душа хоче чогось веселого, бурливого, котрє би вигнало з неї те тремтєче ожиданє, щоби заспокоїло єї хоть на хвилинку.

(Конець буде.)

тателям єї напади на нас, що пригадували тоном і своїм способом безсоромні інсинуації галицких польських дневників на Русинів. Ми все те видихали здорові, але тепер уже самим Полякам за багато того польського шовінізму Gazeta і Polsk-oi. Она навинула ся на радних міста, Поляків, що не вимусили на магістраті, щоби білети місцевого трамваю були друковані по-три краєві мови також і польською. Напади тої газети спонукали радного др. Стшельбицкого, що хоче зречи ся свого мандату. З тої причини пишє черновецка газета Buk. Nachrichten ось як: „Шовінізм редактора згаданої часописи зачинає бути ємнішим. Польські білети і написи суть у наших містах цілком лишні, бо кождий Поляк, що приходить до Буковини і взагалі уміє читати, знає настїлько по німецьки, щоби зрозуміти білети трамваю, а котрий не уміє читати, тому не може і напись, а потому: чи Поляки в Галичині для інших національностей оказують хотьби в найменшій мірі таку услужність, яку вимагають поза Галичиною для себе? Нехай перше позамітають перед своїми дверми. Чи може є німецькі написи (або рускі!) на львівській трамваю? Панове радні польської національноти були дуже розумні, що не підносили тої справи; без сумніву було би прийшло до дебат, що цілком не були би приєми для Поляків.“

Огонь в сучавській церкві св. Івана. Дня 24-го с. м. вибух о 7-ій год. вечером в православній церкві в Сучаві, де спочивають мощі св. Івана, з незваної причини огонь. На щастє спостережено огонь завчасу і загашено его сейчас. Шкода дуже незначна. З труми, в яких лежать мощі св. Івана, опалена троха верхня, з дюжок. Здогадують ся, що хтось підложив той огонь.

Геройський поступок священика. В селі Даливі, дрогобицького повіту, вибух в понедїлок огонь. Горіла хата, а в ній трое дїтїй. Подумінь обхопила вже цілу хату і ніхто не важив ся поспішити на ратунок бідних плачущих дїтїй, аж надбїг рускій священник о. Ю. Гумецкий і, не надумуючись, вкочив крізь віконце до горючої хати. Двоє дїтїй виратував живих, третого не впієв виратувати. З виратованих молодше померло, а старше, попарене лежить в шпитали в Дрогобичі.

Священик перед судом. В четвер став перед тернопільским судом о. Олександр Миронович з Березовиць великої, обжалований о ширене непокоячих вістїй підчас виборів до ради державної і неуправнею кольтпортажу. Суд увільнив о. Мироновича від першого закиду, а засудив лише на 5 зр. кари та роздаване відозви краєвого русского комітету виборчого. З великої хвари малий дощ! Але за те галицькі власти держали ненавистного їм о. Мироновича невинно три тижні в єлдьчїм арешті.

Фрітїофа Нанзена дожидають в Петербурзі під конець сего місяця. Славний подорожник виголосить реферат о своїй подорожі на VII-ім міжнароднім конгресї, котрий радити буде в столиці надвеській. Як доносять столичні дневники, — Нанзена почитає географічне товариство з членами деяких других товариств, а петербургскі дами лагодять ему дарунок — великий артистичної роботи ковер, на котрім різноцвітним шовком вишиті карти всіх частїй свїта; місяц, які навідав Нанзен, вишиті золотими і срібними нитками, а внизу ковра є зображеннй корабель Нанзена „Фрам“ з написами на бортах: „Ф. Нанзенови від русских женцин“ і „Смїлим Бог володїє.“

Забутий славянський нарід. В північній Італї, на пограничю Австрії, живе найменше славянське племє Резани, що числить 3.700 голов. Близні вісти про сей незнаний доси народець подає учений професор краківського університету Vaudouin de Courtenay в обємистім ділі, ще вийшло в Петербурзі накладом царської академії п. з. „Резанські тексти.“ Чудувати може велике число нарічий у Резанів. Там що село то иньше наріче. Всїх єл є шість. Не мають они ані осїбної літератури і ніхто ними взагалі не опікує ся. Італійське правителство намагає вивародовити цілкомито ту горетку Славян, і так за кільканайцять лїт не стане Резан на свїті. Назва Резан походить від ріки Рези.

Нагорода турецким генералам. Недавно виправлено з Царгорода до Тесалї в 35 кюфах нагороди турецким генералам, офіцерам і воїкам за минулу війну з Греками. Для воїків вїслано 130.000 срібних медалїв, а для генералів вїсім почетних шабель. Найціннійшу шаблю дістав в подарунку Едгем-паша. Рукоять єї обєпанна брильянтами і алмазама, а похва смарагдами і рубїнами. Шабля оїнена на звиш 50.000 гюльденів, не вчисляючи зеленого баркатоного футерала з масивними золотими наугольниками і масивним золотим вензелем султана, оїненого на звиш 5000 гюльденів. Всі прочі почетні дарунки вартують не більше, як около 30.000 гюльденів.

Волос Магомеда. В турецким урядовім дневнику оповіщено: „На просьбу бухарских улемів (священиків) султан подарував їм один волос із хороненої в старім серайлі борода пророка. Волос той, зложений в коробочку, богато укрешену дорогоцінними камїнами, виправлено до Бухари в супроводі надворного достойника Аріфа-бея для збереженя в однім з головних мечетїв.“

Парасолї від дощу, як показує ся, введєні в Европі доперва від половини минулого столїтя, запозичені з Хїн. Англійский подорожник Джон Ганвей по поверотї з Пїднебесного царства взяв ся уживати хїньского парасоля від дощу. Така новина викликала в Лондонї велику сензацию: на Ганвея глядїли як на ориїнала, мало-що не божевільного, в часї дощу бїгали за ним цілі товпи улїчників; але незабаром практичні Англїїці зрозуміли вигоду парасоля і він увійшов загально в ужиток. З Англїї уживанє его перейшло скоро у Францию.

Любовні оєвїдчиннї а залюбленї. Одна англїйска газета подає не менше цікаву, як ориїнальну статистику. Пїсля неї виходить, що на 100 случаїв 36 мужчин при любовних оєвїдчинах обнимають вибрану дївчину, — очевидно, если она на се позволяє. Около 67 мужчин цілують вибраню в уста, 4 на 100 в лице або волосє, а найбільше 2 вдоволяють ся поцілованєм руки. Що найменше 72 коханків притискають ручку любки до свого мужеского серця, 14 при говорєню деревїє язик, а 9 з глибоким вздохом промовляють: „Слава Богу!“ Лиш 7 на 100 вважають себе найщасливішим під сонцем, а 5 в протягу перших 10 минут не можуть взагалі добути із себе слова. З на 100 — так запєвнює статистик — стоять в найважнійшїй хвилї на одній позї, 2 падає на колїна, принайменше 20 проковтують з смертельным силуванєм щось, що їм в горді заваджає, а 10 отвирають кілька разів уста і знов замикають, не вимовивши ні слова. — Що-ж до поведєня женцин, то думає уважний спостерїгач, що 81 із 100 женських їстот надають як єтїй мужчинї в рамена, 68 палєнійчю ховають лице за его плече, а найбільше одна волить упасти на подушку крісла, — очевидно, если оно є під рукою. Більша половина з 100 обвиває раменами шию любчика, 6 проливають легкі слези радостї, підчас коли 44 вибухають голосним плачем, — чому, самї не знають. Кілька дївчат, може 4 на 100, є справді заскоченї оєвїдчинами несподївано, але більше ніж 80 знали дуже добре, що мало прийти, хотяй би навіть із спущеними очами говорили: „О, то так несподївано!“ 60 дївчат споглядають очами „новними любови“ на „него“, а одна із 100 утїкає сейчас, щоби єю важну подїю оповїстити горячими словами першїй лїпшїй спочуваючїй їй людинї.

Дрібні вісти. Адвокат др. Андрій Чайковский переносить свою канцелярїю з днем 1-го падолїста з Березан до Тернополя. — Дня 19-го с. м. наїхав товаровий поїзд на сторожа рампи Войтїха Звєжинського в Шегїнінї коло Перемїшля і так тяжко покалїчив его, що він до двох годин помер. — В процесї о пожар базару добродїйности в Парижі засуджено бар. Мако на 500 фр. кари, а обох функціонерів при кінематографї кождого на рік і 8 місяцїв визницї і грошєву кару. Всї засудженї мають право користати з т. зв. закона Беранжеря, пїсля котрого кара, вимїрена по раз першїй, не виконує ся, але при євентуальнім другім засудженю мусять відпокутувати ся обї кари. — Між участ-

никами в процесі з Добромиля до Кальварії вилонили жидівку, котра удавала побожну і при вимінюваню грошей на тацах церковних все брала більше „решти“, як сама давала. При ній найдено 167 зр. 75 кр. — Селянин Мойсей Самця з Селиск набив стрільбу так сильно, що при вистрелі пукла люфа і ему відорвало три пальці, а великий палець видертний з долоні лівої руки wraz з насадою. — В Буданешті страйкують около 12.000 будівничих робітників. — Столяр Киваш з Нижанковичів під Перемишлем повісив ся в нововикопанім гробі на мотузку, привязанім до дошки, котрою був гріб прикритий.

Не залишіть прочитати!

М. ФЛЯЙШЕР

робітня одягів для мужчин

Чернівці, ул. панська ч. 16.

Виготовляє убраня мужескі після найновішого крою за ціну як найдешевшу.

Замовленя з провінції виконує як найдокладнійше.

Сплата може після умови відбувати ся ратами.

Цілий одяг для мужчин від 15 зр. в гору.

Звєснована р. 1885-ім.

Літні плащі (берігері) від 14 зр. в гору.

Відзначене на краєвій виставі в р. 1894 почетним динцльомом ц. к. міністерства торговлі.

Краєве товариство тацке „PRZADKA“ (ПРЯЖА) в Коросні

поруцає Пов. П. Т. Публиці свого виробу чисто льняні звістні з доброти, ручно ткані

ПОЛОТНА КОРЧИНЬСКИ

від найгрубших до найтоньших веб і біле столове о взорі кітковім і адаманшковім; також доставляє матеріалів на комплетні і найдешевші

ВИПРАВИ СЛЮБНІ

Замовленя просимо надсилати просто до Коросна (почта, телеграф і станція залізнична в місци).

Прібки і цїнники на жаданє оплати і відвортною почтою.

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з аптики Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмирюющий лік на втиране: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптиках. Просимо жадати сей загально улюблений лік просто під назвою Ріхтера Liniment з котвицею і принимати з осторожністю лише флашки зі значим знаком охоронним „Котвиця“ бо лише ті правдиві. Аптика Ріхтера під золотим львом у Празі.

Хто хоче мати добру і дешеvu МАШИНУ до ШИТЯ,

най удасть ся до мене, то певно не пожалує. Нові продаю дешевше як вєвди, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 зр. і то за готові гроші і на виплат. Хто купить у мене нову чи стару машину, за реперацию не потребує журити ся, бо я роблю тую безплатно через цілий рік. Русини, удавайте ся до мене, бо я також Русин і обєлужу Ває по братньому

З поважанєм
В. Данилевич,
машинїст у бровари Штайнера в Чернівцях, при ул. залізничній (Bahnhofstrasse) ч. 26.

НОВА ФІРМА РІТБЕРГ і ШЕНБАВМ В ЧЕРНІВЦЯХ,

ГОЛОВНА УЛИЦЯ ЧИСЛО 10.

Великий вибір товарів з альпаки і хінського срібла з Берндорфера фабрики металевих товарів.

Одинокий склад і продаж правдивих російських гальонів і черевиків до снігу.

КАЛЬОШІ

легкі, 75 грамів.
для мужчин 1-90
" панв 1-65

Високі і низькі

КАЛЬОШІ,

з заду витягі для ин. офіцирів.

Великий вибір

ЧЕРЕВИКІВ до СНІГУ

для мужчин і женцин, дівчат і хлопців.

Найновіші!

черевики для гімнастики з гуми. а 1-10

Кальоші для дїтїй, навіть однолітних.

10% рабату!!

даємо лише ми від цїн за біле др-а Егера після цїнника.

Великий склад КОЛДЕР до подорожи почавши від 1-58 зр.

ЧЕРЕВИКИ

для мужчин, шкіряні, з гумою,	2-50 зр.— 6— зр.
" хлопців "	2-50 " — 5— "
" дам, "	2-50 " — 5— "
" до шпурована "	2-35 " — 6— "
" до заціплювана "	3-98 " — 7— "
" лякерки, мєшги з шпангою "	1-75 " — 2-10 "
" з козлячої шкіри, мєшги "	1-35 " — 1-55 "
" дівчат, шкіряні, т. зв. Bergsteiger "	1-85 " — 3— "
" дїтїй "	1-10 " — 2-10 "
" хлопців, ЧОВІТКИ "	3— " — 4-25 "

Великий вибір ЧЕРЕВИКІВ до гімнастики стикована!

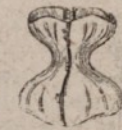
Найновіші Краватки

вузли, маши, Левалїєла до вязаня, від 20 кр., 40 кр., 50 кр., до 98 кр.

Рукавиці Glacè,

з оленя шкіри, з шведского шовку, з ниток найліпших фабрик.

ВЕЛИКИЙ СКЛАД

правдивих ШНУРІВОК з фїшбінами.

Одинокий склад ЦИЛІНДРІВ і КЛЯКІВ, з фабр. Мєсмера і Сп.

Одинокий склад з фабрики І. ГІКЛЯ і Синів в Найтішайни КАПЕЛЮХІВ

для мужчин, тверді, черної і иншої барви, почавши від 1-18 зр., для мужч., тирольскі від 1-18—2-28 " хлопців тироль. від 0-78—1-18 " дїтїй капелюшки моряків брови в ріжних барвах, від 1-98.

ПАРАСОЛІ

з зєлізними ручками

з чистої шовку від 3— — 6—, на-пів зі " 1-38 — 1-98, з чистої вовни " 1-58 — 2-18, на-пів з вовни " 0-98 — 1-58, з англїйськими дерев'яними ручками від 0-75 — 1-90.

ВЕЛИКИЙ ВИБІР ПАРАСОЛІВ

полотняних.

Найновіші англїйскі ПАЛИЧКИ.

Величезний вибір БІЛЯ

для мужчин, гладке від 1-10 поч. з фалдами " 1-38 " гафтованє " 1-58 "

КАЛІСОНИ

з найліпшого Gradl-полотна, французького крою від 0-98 поч. Корєетки для мужчин, гладкі, гафтовані, білі і в иньших барвах, від 0-18 зр. поч.

Льняні хусточки в модних барвах,

12 штук від 0-80 — 1-10.

ПОНЧОХИ

від 1-50 — 3—.

КОВНІРИ і МАНШЕТИ

Маншети, І. сорти, почвірні, 6 штук 1-80.

Маншети, ІІ. сорти, почвірні, 6 штук 1-50.

Ковніри І. сорти, почвірні, 6 штук 1-05.

Ковніри ІІ. сорти, почвірні, 6 штук 0-90.

Ковніри для хлопців 6 штук 0-80.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.

За редакцію відповідає Осип Маковей.

